

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Lucie Uhlířová: *Dětsí vojáci v Demokratické republice Kongo a jejich postavení v mezinárodním právu*

Problematiku dětských vojáků považuji za dostatečně nosnou a zajímavou pro sepsání odborné práce, protože autorčin výběr tématu hodnotím pozitivně.

Dané téma se autorka pokusila uchopit prostřednictvím metody *jedinečné případové studie*, což je volba vcelku pochopitelná, nicméně se obávám, že se autorce ne zcela podařilo práci skutečně tak vypracovat. Jedinečná případová studie si totiž žádá opravdu hluboký vhled do zkoumané problematiky, což autorka vzhledem ke struktuře své práce nedělá a zůstává u povšechného, místy až povrchního popisu. Takto zvolené téma by bylo mnohem lépe zpracovatelné pomocí např. *instrumentální případové studie*, v jejímž rámci by se autorka snažila vysvětlit, co je příčinou výskytu dětských vojáků právě v DRK apod.

Positivně hodnotím autorčinu snahu stanovit si v úvodu jasné teze a výzkumné otázky. Současně musím podotknout, že teze „*Demokratická republika Kongo nebere ohled na stávající právní úpravu postavení dětských vojáků a nadále je beztrestně využívá*“ je dopředu jasně potvrzena, což autorka sama (patrně nevědomky) implicitně přiznává v úvodu.

Autorka se v práci místy dopouští nepřesných formulací, které poněkud zpochybňují její odbornost – např. když tvrdí, že:

- (1) „*je zde [v Africe – pozn. autora] stále obrovské množství diktátorských režimů, občanských válek*“ (s. 9), přičemž patrně nerozlišuje diktátorské a autoritářské režimy, ani vnitrostátní konflikty a občanské války (dle intenzity);
- (2) „*od dekolonizace zruší jeden válečný konflikt za druhým*“ (s. 9), což není zdaleka pravda;
- (3) „*Až v roce 1966 se ke tomuto pojmu vyjádřil Mezinárodní tribunál pro bývalou Jugoslávii*“ (s. 18) – ten ovšem v roce 1966 ani neexistoval, protože zbývalo ještě téměř 30 let do zločinů, na které reagoval.
- (4) „*Roku 1996 se genocida ve Rwandě začala „přelévat“ přes hranice Zairu*“ (s. 28), což je značně nepřesné, jelikož genocida proběhla již v roce 1994, stejně jako první vlna uprchlíků s ní spojená.

Po formální stránce je také autorce co vytknout – patrně největším nedostatkem, který mě opravdu iritoval, je častá **neshoda** podmětu s přísudkem (v *nejsurovější* podobě na s. 19 – „... *děti se účastnil*“). Dále pak chyby v interpunkci, nesprávné psaní číslovek, zaměňování „jenž“ a „jež“ či chybné užívání spojovníky a pomlčky. Rovněž výrazy jako „*bázet je [dětské vojáky] do jednoho pytle*“ (s. 17) či „*efektivní agregátor*“ (s. 50) nepůsobí příliš odborně.

Místy by autorce rovněž prospěla větší různorodost autorů, z nichž čerpala, jelikož dlouhé pasáže místy přejímá od jediného autora, resp. autorky – např. Hlaváčová 2012 na s. 23 až 25. Práci by rovněž neškodilo hlubší kritické uvažování – např. v kapitole *1.3 Mezinárodně právní instrumenty na ochranu dětí v ozbrojených konfliktech*, kde chybí jasný autorčin závěr o rezolucích OSN a jejich praktickém fungování. Poslední kritickou poznámkou bych autorce doporučil vážít užívání poznámek pod čarou, které sice jsou nezbytnou součástí odborného textu, ale nemělo by se jimi plýtvat, což autorka místy činí – např. poznámka č. 17 na s. 28.

I přes výše uvedenou kritiku považuji bakalářskou práci kolegyně Uhlířové za **dostatečně kvalitní** a splňující všechny požadavky, které jsou na práci kladeny. Jedná se o text vcelku čtivý, logicky strukturovaný a svědčící o elementární orientaci autorky v dané problematice. Práci proto **doporučuji k obhajobě**.